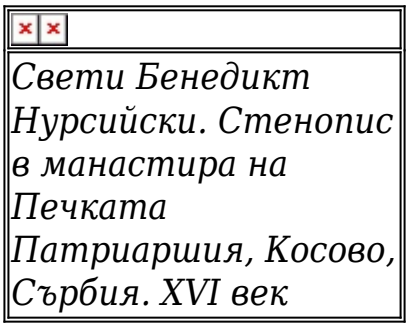
21.08.2019 г. / 13:19:46

Вяра

Относно бесовската "мъдрост" на този свят

Свети Бенедикт Нурсийски. Стенопис в манастира на Печката Патриаршия, Косово, Сърбия. XVI век

„**наричайки себе си мъдри, те обезумяха**“ ***(Рим. 1:22)***

„Защото **мъдростта на тоя свят е безумство пред Бога**,“ ***(1 Коринт. 3:19)***

„**това не е мъдрост, която слиза отгоре, а земна, душевна, бесовска**“ ***(Иаков. 3:15)***

„Защото писано е: "**ще погубя мъдростта на мъдреците и ще отхвърля разума на разумните**". Де е мъдрецът? де е книжовникът? де е разискващът на тоя век? Не обезуми ли Бог мъдростта на тоя свят? **Понеже светът със своята мъдрост не позна Бога в премъдростта Божия**,.. защото онова, що е безумно у Бога, е по-мъдро от човеците, и онова, що е немощно у Бога, е по-силно от човеците... ала Бог избра онова, що е безумно на тоя свят, за да посрами мъдрите“

(1 Коринт. 1:19-21, 25, 27)

"Свети Бенедикт се родил в град Нурсия, а в юношеска възраст бил изпратен в Рим, за да получи там познания и в светските науки. **Но като срещнал в езическите училища много развратни хора и като видял как живеят, постъпвайки според похотите на страстите си, той побързал да се махне, понеже се страхувал, да не би заради не толкова важната книжна образованост да погуби божествения разум на душата си и да падне в**

греховната пропаст, като се разврати от примера на порочни хора. И така той излязъл от училището като неучен мъдрец и като разумен невежа, презирайки външната любознателност, за да съхрани вътрешното си целомъдрие. В този момент той оставил не само езическите училища, а и огромното богатство на своите, наскоро починали родители, стремейки се единствено към монашеския чин и към пустиннический живот..."

27.03 по еретическия, †14 март по православния календар - Свети Бенедикт Нурсийски

„Свети Ириней бил родом от град Смирна в Мала Азия. От младини той изучил из основи цялата елинска мъдрост и бил добре запознат с гръцката поезия, философия и другите елински науки.

Но той не се увлякъл по суетното светско знание. Когато чул за духовната, християнската премъдрост, пожелал да я приеме с цялото си сърце. **Той искал вече да се поучава само в тази истинска душеспасителна мъдрост, а светската, елинската смятал за нищо**.“

05.09 по еретическия, †23 август по православния календар - Св. Ириней Лионски

"Когато Евтихий станал на двадесет години, родителите и дядо му го изпратили да продължи образованието си в Константинопол. **Той се отличавал с успех в изучаването на светските науки и ясно разбрал, че сама по себе си външната премъдрост - по думите на свети апостол Иаков - “не е мъдрост, която слиза отгоре, а земна, душевна, бесовска”, тоест тя търси земните блага, служи за чувствените похоти на страстолюбивата душа, и не принася на тези, които я обичат, нито един духовен плод**. Докато “мъдростта, която иде отгоре, е първом чиста,

после мирна, снизходителна, отстъпчива, пълна с милосърдие и с добри плодове", които насищат усвояващите тази премъдрост. Така благоразумният юноша Евтихий, като мъж по ум, старателно издирвал премъдростта, която слиза отгоре; и като я намерил, той поставил в ума си доброто намерение да се труди не за света, а за Бога, в сонма на монасите."

19.04 по еретическия, † 6 април по църковния календар - Успение на св. Методий Славянобългарски. Св. Евтихий, патриарх Цариградски

„Василий бил толкова увлечен от науките, че често, седейки над книгите, забравял за необходимостта от храна. Той изучил граматиката, риториката, астрономията, философията, физиката, медицината и естествените науки. Но **всички тези светски, земни науки не могли да наситят ума му, търсещ висшето небесно озарение, и след като прекарал около пет години в Атина, той почувствал, че светската наука не може да му даде твърда опора в делата на християнското усъвършенстване. Затова решил да отиде в онези страни, където живеели християнски подвижници и където би могъл в пълнота да се запознае с истинната християнска наука**... свети Василий не живеел сам за себе си: той събрал общежитие от монаси; с писмата си привлякъл в пустинята и своя приятел Григорий. В своето уединение те двамата вършели всичко заедно; заедно се молели; заедно оставили четенето на светски книги, за което преди губели много време, и започнали да се занимават единствено със Свещеното Писание..."

14.01 по еретическия, †01 януари по православния календар – Св. Василий Велики, архиепископ на Кесария Каппадокийска

„Когато брат и‘ Василий (св. Василий Велики), който се родил след нея, се завърнал у дома след много години учение в различни страни и **започнал поради младостта си да се гордее със своята ученост, света Макрина с кротките си и боговдъхновени беседи скоро го довела до такова смирение, че той бързо презрял всичко житейско и избрал за себе си монашеския живот**.“

01.08 по еретическия, †19 юли по църковния календар - Св. преподобна Макрина

Свети равноапостолен Кирил Славянобългарски. Стенопис в манастира Сливница, област Македония. XVII-ти век

"Когато го дадоха да се учи, преуспяваше повече от всички ученици в науките с много бързата си памет, та всички се чудеха. Но един ден, както имат обичай богаташките деца да си правят развлечение с ловуване, и той излезе с тях на полето, като взе своя сокол. Пусна го, но по Божие допущение излезе вятър, грабна го и го отнесе. От това момчето изпадна в такова униние и печал, щото два дни не яде. **Понеже милостивият Бог по Своето човеколюбие не искаше той да привиква към житейски работи, затова така леко го хвана: както някога улови Евстатий Плакида в лов за елени, така пък сега него улови със сокола. Като си помисли за суетата на този живот, окайваше го и казваше: “Такъв ли е тоя живот, скръбта да измества радостта? От днес нататък ще хвана друг път, който е по-добър, и няма да прахосвам дните си в шума на този живот!” И седеше си вкъщи, изучаваше наизуст книгите на свети Григорий Богослов**, изписа на стената кръстен

знак и написа следната похвала на светеца: “О, Григорие, ти, бидейки човек с тяло, показал си се ангел, защото твоята уста като един от серафимите прославя Бога и просвещава вселената с проповедта на правата вяра! Затова приеми и мен, който падам пред тебе с вяра и любов и ми бъди учител и просветител!”

27.02 по еретическия, †14 февруари по църковния календар -Св. равноапостолен Кирил Славянобългарски

„Родината им бил град Патара, в Ликия, откъдето техните родители ги изпратили в град Бирит, за да изучават езическите науки… Като осъзнали суетата на идолопоклонничеството, те възжадували колкото може по-съвършено да опознаят пътя на християнското благочестие и да станат раби на нашия Господ Иисус Христос.

Когато Амфиан и Едесий се завърнали от Бирит в своя роден град, намерили там баща си, повишен в сан градоначалник, който продължавал да води нечестив езически живот, както и всички техни роднини. **Свети Амфиан и Едесий не желаели да живеят сред нечестивци и грешници, затова тайно напуснали родния дом и ръководени от Божия Дух, пристигнали в палестинския град Кесария**."

15.04 по еретическия, †02 април по църковния календар - Св. мъченици Амфиан и Едесий

„Тогава ще дадем страшен отговор и за това, което сега ни изглежда маловажно; защото Съдията с еднаква строгост ще изисква от нас (грижа за) нашето спасение и за спасението на нашите ближни. Затова Павел навсякъде убеждава никой да не търси своята полза, а всякой - ползата на другиго (1 Кор. 10:24); затова той силно укорява Коринтяните, задето не са се погрижили за падналия

в прелюбодеяние, но са оставили без внимание неговата опасна рана (1 Кор. 5:1, 2); и в посланието до Галатяни казва: Братя, и да падне човек в някое прегрешение, вие духовните поправяйте такъв (Гал. 6:1). А преди тях той убеждава в същото и Солуняните, като казва: и се назидавайте се един другиго, както и правите (1 Сол. 5:11); и още: вразумявайте безчинните, утешавайте малодушните, подкрепяйте немощните (1 Сол. 5:14). Да не каже някой: "Защо да се грижа и за другите? - погиващият нека погива, и спасяващият се нека се спасява; това никак не ме засяга; на мен ми е заповядано за гледам себе си"... Затова нехаещите за ближните той нарича по-лоши и от езичниците в следните думи: Ако някой се не грижи за своите, а особено за домашните си, той се е отрекъл от вярата и е по-лош от неверник (1 Тим. 5:8). Какво иска да каже тук с думата: грижи се? Доставянето на необходимото? Мисля, че под това той разбира грижата за душата: а ако ти не си съгласен, тогава моето мнение ще бъде още по-твърдо. Защото, ако той казва това за тялото, предава на такова наказание и нарича по-лош от неверните този, който не дава тази ежедневна храна; то къде ще бъде мястото на този, който не се грижи за най-важното и необходимото?..

ще покажем, че нехайството за децата е по-голям от всички грехове и достига до самия връх на нечестието...

предишният закон, даден на иудеите, не позволява да пренебрегваме и добитъка на враговете - заблудил се или паднал, но заповядва да го доведем или вдигнем (Изх. 23:4,5). И така, първата степен на порочността и жестокостта, в низходящ ред, е когато оставяме без внимание работния и домашен добитък на враговете, когато той страда; втората, по-висока от нея, е да нехаем за самите врагове... трета след нея (степен) - е да презираме братята... четвъртата -да нехаем за домашните... **шестата - когато гледаме безгрижно на погибелта не само на домашните, но и на нашите деца**...

Така, ако ще постигне наказание първата, втората и третата степен на тази порочност, то какъв огън ще последва надминалата всички останали, вашата, именно деветата степен?.. **ние ще се подхвърлим на крайно наказание, ако нехаем за спасението на децата...**

Сред иудеите имало един свещеник, човек скромен и кротък; името му било Илий. **Този Илий станал баща на двама синове. Виждайки, че те се предават на нечестие,.. не ги наказвал, а се опитвал с думи и убеждение да ги отклони от това нечестие... Би следвало да усили заплахите, да ги прогони от очите си, да ги наказва с бичове и да бъде много по-строг и суров. А тъй като той не направил нищо такова, прогневил Бога и против себе си, и против тях, и проявявайки неуместно снизхождение към децата си, погубил и своето спасение.** Послушай какво му казва Бог,.. *(Илий) знаеше, как синовете му злословят Бога, и не ги наказваше (1 Царств. 3:13 - слав)...* Така, ако и ние, макар и да се грижим за децата, но не толкова, колкото е необходимо, то и нашата грижа не е грижа, както и Илиевото вразумление...

Ако свещеника - престарял, знаменит, четиридесет години безукорно началствал над еврейския народ,.. погинал ужасно и бедствено заради това, че не се грижел за децата си с необходимото внимание;.. то **какво осъждане ще постигне нас, които... не само нямаме неговите добродетели, и сами нямаме грижа за своите деца?..** жестокостта на варварите води само до робство, до опустошаване и пленяване на отечеството, и изобщо до телесни бедствия; а вие поробвате самата душа, и свързвайки я като някаква пленница, по този начин я предавате на лукавите и свирепи демони и техните страсти. Именно това, а не нещо друго правите вие, когато и сами не внушавате (на децата) нищо духовно, и на други не позволявате да правят това. Нека никой не ми казва, че

мнозина, нехаещи за децата си много повече от Илий, не са претърпели нищо подобно на това, което претърпял Илий: не, многократно са търпели същото, и дори много повече, за същия този грях. Защото откъде идва преждевременната смърт? Откъде идват тежките и продължителни болести и при нас, и при нашите деца? Откъде идват загубите, откъде идват нещастията, откъде идват огорченията, откъде идват безбройното множество злини? Не ли от небрежността към порочните деца? Че това не е измислица, могат да свидетелстват и бедствията на този старец, но аз ще ви кажа думите за това на един от нашите мъдреци. Той, разсъждавайки за децата, казва така: *не се радвай на синове нечестиви; ако в тях няма страх Господен, не се надявай на техния живот (Сир. 16:1, 2*); ти ще заридаеш с преждевременен плач и неочаквано ще узнаеш за тяхната погибел. И така, мнозина, както казах, са претърпели много подобни неща; ако някои са избегнали това, не са го избегнали докрай, но - за зло на своята глава, защото ще понесат още по-жестоко наказание след заминаването оттук. Защо, ще кажат, не всички биват наказвани тук? Защото Бог е определил деня, в който Той ще съди вселената, но този ден още не е дошъл. От друга страна, ако беше така, то целият наш род отдавна да се е прекратил и изчезнал...

Той е вложил такова влечение в природата на родителите, за да ги постави като че в неизбежна необходимост да се грижат за своите деца. А **впоследствие в Своите изречения Той ни е преподал и закони относно грижата за тях**, и установявайки празници, е заповядал да обясняваме на децата причината за тяхното (установяване). Така, говорейки за пасхата, Той е добавил: *В оня ден извести на сина си и кажи: туй е заради онова, което Господ (Бог) ми направи, когато излязох от Египет (Изх. 13:8)...* С всичко това Той внушава на децата вестта на богопознанието. И на самите деца Той

заповядва много неща относно техните родители, награждавайки послушните и наказвайки неблагодарните, и така ги прави още по-приятни на родителите…

За да не пренебрегват Неговата заповед родителите, получили повеление да възпитават децата, Той е добавил и естествената необходимост. А за да не бъде тази връзка отслабвана от оскърбленията от страна на децата и да не се разруши, Той я е оградил с наказания и от Себе Си, и от самите родители, и така и децата е подчинил много строго (на родителите), и у родителите е възбудил любов (към децата). И не само по този, но и по друг, четвърти начин, Бог ни е свързал с тях здраво и тясно. Той наказва не само децата, зли по отношение на родителите, а към добрите благоволи, но точно така постъпва и към родителите, тежко наказвайки безгрижните към децата, а грижовните удостоява с почести и похвали… Това е казано от мен сега, за **да знаем, че Бог няма да понася снизходително нехайството към онези, за които Сам Той толкова се грижи. Защото не е възможно един и същи (Бог) Сам толкова да е направил за спасението (на децата), и да остави без внимание нехайството за тях (от страна на родителите). Така Той няма да остави това без внимание, но силно ще негодува и ще се гневи, както се оказало в действителност. Затова и блаженият Павел, настоятелно убеждава и казва: *бащи, възпитавайте децата си в учение и наставление Господне* (Еф. 6:4).. . нямаме извинение, когато децата ни са развратни (1 Тим. 3:4, 5).** И съвсем справедливо! Защото, ако порочността у хората беше от природата, някой би имал право да прибягва към извинения; но тъй като ние биваме и лоши, и добри по своята свободна воля, то какво благовидно оправдание може да представи допусналия развращение и порочност у (сина), когото обича повече от всичко?..

Така развратяването на децата произлиза не от нещо друго, а от безумната привързаност (на родителите) към житейското: обръщайки внимание само на него и не смятайки нищо друго за по-важно от него, те вече по необходимост нехаят за децата и душите им. За такива бащи бих казал, че те са по-лоши и от детеубийци. Едните отделят тялото от душата, а другите хвърлят и двете заедно в геенския огън; тялото неизбежно ще се подхвърли на смърт по естествена необходимост, а душата може да я избегне, ако безгрижието на бащите не доведе до нея. При това телесната смърт може да бъде премахната от възкресението, още щом то настъпи, а погибелта на душата не може да се заплати с нищо; след нея следва не спасение, а необходимостта от вечно страдание. Следователно, ние не несправедливо казахме, че такива бащи са по-лоши от детеубийци. Не е толкова жестоко да изостриш меча, да го вземеш в ръка и да го забиеш в гърлото на сина си, колкото да погубиш и развратиш душата му; защото нищо наше не е равностойно на нея.

... ако беше само това зло, че вие не съветвате децата на нищо полезно; то не би било толкова голямо! Но **сега вие ги увличате към противното**. **В действителност, когато бащите убеждават децата да се занимават с науки, в техните разговори с тях не се чува нищо друго, освен такива думи: “Еди-кой си човек, от нисше съсловие, като се усъвършенствал в красноречието, получил много висока длъжност, придобил голямо богатство, взел богата жена, построил великолепна къща, станал знаменит и страшен за всички”... за небесното никой нито веднъж не споменава; а ако някой се опита да напомни за него, той бива прогонен като човек, който обърква всичко... И така, вие, когато повтаряте това на децата от самото**

начало, ги учите не на нещо друго, а на основата на всички пороци, вселявайки в тях две много силни страсти, тоест, користолюбие и още по-порочната страст - суетно тщеславие. Всяка от тях и поотделно може да погуби всичко; а когато двете заедно се вмъкнат в нежната душа на юношата, то, подобно на съединили се бурни потоци, извращават всичко добро и докарват толкова тръни, толкова пясък и смет, че правят душата безплодна и неспособна за нищо добро... когато за награда за всичко се смятат парите и за пример и сравнение се предлагат порочни хора, тогава каква надежда има за спасение? Пристрастилите се към парите неизбежно биват и завистливи, и склонни към клетви, и вероломни, и дръзки, и злоречиви, и хищни, и безсрамни, и нагли, и неблагодарни, и изпълнени с всякакви злини. Достоверен свидетел на това е блаженият Павел, който е казал, че сребролюбието е корен на всички злини в живота (1 Тим. 6:10), и преди него същото е обяснил Христос, казвайки, че поробеният от тази страст не може да служи на Бога (Мат. 6:24). И така, ако юношата бъде увлечен в това робство от самото начало, то когато стане свободен, как ще може да се избави от потъване, ако всички го блъскат, всички го потопяват и усилено го подлагат на необходимостта да потъне?..

иудеите, ползвали се от такава Божия грижа, имащи такъв превъзходен и доблестен вожд, вразумявани и от страх, и от заплахи, и от благодеяния и наказания, и по всякакъв начин, и видели толкова чудеса, не станали по-добри: как, мислиш ти, твоят син ще може да избегне мрежите на дявола, бидейки млад, намирайки се в Египет, или по-точно, сред дяволското воинство, не слушайки никакъв полезен съвет от никого и виждайки, че всички, и най-вече родителите и възпитателите, го водят към обратното? Как?..

Както тялото не може да преживее дори малко време,

ако се храни не със здрава, но с вредна храна; така и душата, получавайки такива внушения, не може никога да помисли за нещо доблестно и велико; но подхвърляйки се на такова разстройство и разслабване, постоянно бива обзета от порочност като от някаква зараза, и накрая неизбежно се низвергва в геената и там погива...

Той е заповядал в много случаи да изваждаме окото, ако то причинява вреда (Мат. 5 ст. 29); а вие влизате в дружба най-вече с тези, които могат да дадат пари, макар и да учат на краен разврат...

И не само това е ужасно, че внушавате (на децата) противното на Христовите заповеди, но и това, че прикривате порочността с благозвучни имена, наричайки постоянното посещаване на конните надбягвания и театрите светскост, притежаването на богатство - свобода, славолюбието - великодушие, дързостта - откровеност, разточителността - човеколюбие, несправедливостта - мъжество. След това, като че не стига тази лъжа, но вие и добродетелите наричате с противоположните имена, скромността - неучтивост, кротостта - страхливост, справедливостта - слабост, смирението - раболепие, незлобието - безсилие, като че се опасявате, че децата, чули от другите истинското название на тези (добродетели и пороци), да не се отдалечат от заразата...

строите великолепни къщи, купувате скъпи имоти и ги обграждате с всякакъв блясък, и с всичко това, като с гъст облак, помрачавате душите им. Как мога да се убедя, че за тях е възможно да се спасят, когато виждам, че ги склоняват към такива дела, за които Христос е възвестил неизбежна погибел, когато виждам, че вие пренебрегвате душите им, като нещо ненужно, а за това, което в действителност е излишно, се грижите като за най-необходимо и важно? **Вие правите**

всичко, за да има синът слуга, да има кон, да има най-хубави дрехи; а за да бъде добър самият той, за това никога не желаете и да помислите, но простирайки до такава степен грижите си за дърветата и камъните, не удостоявате душата и с малка част от тези грижи. Вие сте готови да претърпите всичко, за да стои дивна статуя пред къщата ви и домът ви да има златен покрив, а за да бъде златна душата, която е по-скъпоценна от всяка статуя - за това не желаете и да помислите...“

ТВОРЕНИЯ на Светителя Иоан Златоуст - Том 1 (част 1) - СЛОВО ТРЕТО Към вярващия баща

„Преподобният Теофил се родил в Зиляхово, Сярско, което сега е митрополитско седалище в Гърция. Името му значи “приятел Божий”, което той напълно оправдава с живота си. Понеже родителите му били благочестиви и добродетелни, той получил от тях истинско християнско възпитание. Когато пораснал, постъпил в училище за първоначално образование, след което се посветил и на висшите науки. Поради вродени умствени способности той за кратко време завършил светското си образование. Но при външните успехи във философията, той се стараел да образова сърцето си в правилата на строгата християнска нравственост. Като избягвал младежките разговори, в повечето случаи неприлични, негово любимо занимание било да общува със стари и добродетелни мъже. Освен това по-голямата част от времето си посвещавал на четене на божествените Писания, както заповядва премъдрият Сирах: “Разсъждавай с разумни, и всяка твоя беседа да бъде в закона на Вишния”...

Патриарх Пахомий приел техния доклад и носените писма. Но в лицето на Теофил той видял човек добродетелен и учен, поради което го задържал при себе си и му връчил писмените дела на патриаршията, като го назначил на длъжността

нотарий и екзарх на великата Църква. Теофил носил тези задължения дълго време и бил уважаван от всички заради неговите добродетели. **Но чувствайки, че при цялата задоволеност на външния живот има съвсем малко храна за духа, оставил длъжността си и се оттеглил на Света Гора във Ватопедския манастир**.“

21.07 по еретическия, †08 юли по православния календар - Св. преподобни Теофил Мироточиви

„- **Тъй като цялата светска премъдрост, на която ти се считаш учител, е нищожество пред Бога, а ти не можеш да повярваш така съвършено, както го изисква самата вяра**, то дай ми дума, че с целия си дом ще се обърнеш към Христа и ще се кръстиш, след като синът ти по моята вяра получи здраве!

12.08 по еретическия, †30 юли по православния календар - Св. свещеномъченик Валентин

НАУКИТЕ СА ПЛОД НА НАШЕТО ПАДЕНИЕ, произведение на повредения паднал разум. Учеността е придобиване и пазене на впечатления и познания, натрупани от човеците по време на съществуването на падналия разум. Учеността е светилник на вехтия човек, светилник, чрез който „мрака на тъмнината се запазва во веки“. Изкупителя възвърна на човеците Светилника, който им е бил даден при създаването им от Създателя, и от който са се лишили при своето грехопадение. Този Светилник е Светия Дух, Духът на Истината, който наставлява на всяка истина, изпитва дълбините Божии, открива и изяснява тайната, дава и веществени познания, когато са нужни за духовната полза на човека. На учения, който желае да се научи на духовна мъдрост, апостола казва: „Аще кто мнится мудр быти в вас в веце сем, буй да бывает, яко да премудр будет” („Никой да не

се мами; ако някой от вас мисли, че е мъдър на тоя свят, нека стане безумен, за да бъде мъдър“) (1 Кор. 3, 18)... Познаването на Истината, която е открита на човеците от Господа, е достъпна само чрез вярата и е недостъпна за падналия човешки разум, който я заменя с гадания и предположения.

Мъдростта на този свят, в който почетно място заемат множество езичници и безбожници, **Е ПРЯКО ПРОТИВОПОЛОЖНА, ПО СВОЯТА СЪЩНОСТ, НА ДУХОВНАТА БОЖЕСТВЕНА МЪДРОСТ. НЕ МОЖЕ ДА СТЕ ПОСЛЕДОВАТЕЛИ И НА ЕДНАТА И НА ДРУГАТА ЗАЕДНО; ОТ ЕДНАТА НЕПРЕМЕННО ТРЯБВА ДА СЕ ОТРЕЧЕТЕ.**

ПАДНАЛИЯ ЧОВЕК Е ЛЪЖА И ОТ НЕГОВИТЕ УМУВАНИЯ Е СЪСТАВЕН ЛЪЖЕИМЕНИТ РАЗУМ, тоест образ от мисли, събрани понятия и познания, които са лъжливи и предавайки си вид на разумни, всъщност са блуждаене, разстройване, **БЕСНУВАНЕ НА УМА, ПОРАЗЕН ОТ СМЪРТОНОСНАТА ЯЗВА НА ГРЕХА И ПАДЕНИЕТО**. Този недъг на светския разум в пълнота се разкрива във философските науки.

"**К**ато желаел да даде образование на Хрисант, Полемий го изпратил да се учи във философската школа. Любознателният и надарен с големи способности Хрисант с голямо прилежание изучавал различните науки. Между другите книги **Хрисант попаднал и на книгите на Новия Завет**. Четейки ги с внимание и задълбочавайки се в техния смисъл, Хрисант размишлявал така: “**Досега - докато не беше познал истинската светлина, ти подобаваше, Хрисанте, да изучаваш езическите писания, изпълнени с тъмнина. Но не би било разумно да се връщаш от светлината към мрака**. Ще погубиш усилията, които положи

за учение, ако отхвърлиш техните плодове. А **плодовете се подават от Бога на тези, които ги търсят**. Защото така заповядва и Сам Бог, както и ти четеш в книгите на Новия Завет: “търсете, и ще намерите” (Лук. 11:9). А ако ти пожелаеш да изоставиш това, което търси и намери, тогава ще бъдеш подобен на безумните и безсмислени хора. И така - **твърдо се дръж о това, в което подобава да се държиш с целия си ум, за да не се лишиш доброволно от придобитото с толкова труд благо**: ти намери злато и сребро, намери най-скъпоценен бисер. Защото ти търсеше така, че да намериш, и затова намери, за да се възползваш от намереното. Затова - **внимавай, да не ти бъде отнето придобитото от теб съкровище**.”

Размисляйки така, Хрисант търсел някого, който да може да просвети душата му чрез познаване на Божественото Писание...

Такива учители търсел старателно и премъдрият юноша Хрисант, защото четял думите на Апостола: “**Де е мъдрецът? де е книжовникът? де е разискващът на тоя век? Не обезуми ли Бог мъдростта на тоя свят?..** ***(1 Кор. 1: 20; срв. Ис. 33:18.)***"

01.04 по еретическия, † 19 март по православния календар - Св. мъченици Хрисант и Дария, и другите с тях

Сгодяване на света Екатерина с Небесния Жених. Икона от XVI век. Гърция

"- Аз съм царска дъщеря - отговорила светицата, - наричам се Екатерина. **По-рано с голяма любов се занимавах с различни науки: изучавах риторски и философски**

съчинения, геометрия и други науки, но сега ПРЕЗИРАМ всичко това като СУЕТНО и БЕЗПОЛЕЗНО ЗАНЯТИЕ и станах невеста на Владиката Христос, Който чрез Своя пророк Исаия е казал:

- “Ще ПОГУБЯ мъдростта на мъдреците и ще отхвърля разума на разумните” (1Кор. 1:19; Ис. 29:14).

Царят се удивил на думите ѝ, на необикновения ѝ ум, но още повече бил поразен от ослепителната ѝ красота и помислил, че тя е родена не от смъртни родители, а от тези богове, който той почитал."

07.12 по еретическия папски календар, † 24 ноември по православния календар - Св. великомъченица Екатерина

Днес голяма част от еретическото лъжедуховенство „благославя“ младата част от своето паство да постъпва в развратените, неоезически университети, където науката върви ръка за ръка с полуистините, манипулациите и откровените лъжи. Като основен аргумент те изтъкват преминаването на езическо светско обучение в миналото на някои православни светци.

Ето как тази поредна еретическа заблуда, която задълбочава много млади души в погибелта е изобличена ясно от самите тези православни светци, чиито жития ереста обича да цитира:

„ … необходимо е разпознаване на ученията, за да се избере полезното и да се отхвърли безсмисленото и **ВРЕДНОТО**“ *(Св. Василий Велики. Беседа 12, на Притч. 1, 6).*

Виждаш ли? **ПУСТА, ВРЕДНА, БЕЗСМИСЛЕНА НАРИЧА ТОЙ ВЪНШНАТА УЧЕНОСТ, МАТЕМАТИЧЕСКИТЕ НАУКИ И ДОБИВАНОТО ОТ ТЯХ ЗНАНИЕ**...

В писмо до Евстатий Севастийски **ВАСИЛИЙ СЪЖАЛЯВА ЗА ГОДИНИТЕ, КОИТО САМ Е ПРЕКАРАЛ В ЗАНЯТИЯ С ТЕЗИ НАУКИ**:

„**ДЪЛГИ ГОДИНИ ПРОПИЛЯХ В СУЕТА И ПОЧТИ ЦЯЛАТА СИ МЛАДОСТ ПОГУБИХ В НАПРАЗНИ ТРУДОВЕ**, КОИТО ПРЕДПРИЕХ, СТАРАЕЙКИ СЕ ДА УСВОЯ **УЧЕНИЯ, КОИТО СА ОБЕЗСМИСЛЕНИ ОТ БОЖИЯТА ПРЕМЪДРОСТ**. ВЕДНЪЖ, СЯКАШ ПРОБУДЕН ОТ **ДЪЛБОК СЪН**, АЗ ВИДЯХ **НЕГОДНАТА МЪДРОСТ НА „ПРЕХОДНИТЕ ВЛАСТНИЦИ В ТОЯ СВЯТ“** *(1Кор.2:6)*, И ПРОЛИВАЙКИ НЕМАЛКО СЪЛЗИ НАД СВОЯ НЕЩАСТЕН ЖИВОТ ЗАПОЧНАХ ДА СЕ МОЛЯ ЗА ДАРУВАНЕ НА НЯКАКВО НАПЪТСТВИЕ“ *(Св. Василий Велики. Писмо 223).*

Чу ли, как са наречени науките и знанията, които напразно се стараят да възвеличат тези хора?

Имената им са СУЕТА, НАПРАЗНИ ТРУДОВЕ, ОБЕЗСМИСЛЕНА, ПРЕХОДНА МЪДРОСТ, МЪДРОСТ ОТ ТОЗИ ВЕК И НЕГОВИТЕ ВЛАСТИ, МЪДРОСТ ПАГУБНА ЗА БОГОУГОДНИЯ ЖИВОТ. НЕНАПРАЗНО ЛЮБИТЕЛЯ НА ИСТИНСКАТА ПРЕМЪДРОСТ СЕ Е РАЗКАЙВАЛ, ЧЕ Е **ИЗГУБИЛ ВРЕМЕ В ЗАНИМАВАНЕ СЪС СВЕТСКИ НАУКИ** И НЕ Е НАМЕРИЛ В ТЯХ НИКАКВО РЪКОВОДСТВО КЪМ ИСТИНСКО ПОЗНАНИЕ.“

„Триада в защита на свещенобезмълстващите – Отговор Първи, 8-ма част“ Свети Григорий Палама

Днешните икуменически псевдопопове се съгласяват с миряните си и окуражават дори собствените си деца за влизане например в специалност „ПРАВО“. Освен, че още с кандидатстването те трябва да учат лъжлива, комунистическа, езическа, богохулна история за несъществуващи у нас бог Тангра и азиатски ханове, и за избиването на някакви имагинерни 52 болярски рода от „жестокия“ княз Борис, то след това им предстои **да се напоят с отровата на огромна и пагубна информация от неоезически, либерал-толерастки закони, създадени за да се заобикалят, да бъдат основа на безправието, разврата, корупцията и бандитизма.**

Изобщо не е чудно, че още в университета някои от студентите **започват да се утвърждават** в разврата, лъжата и **КРАЖБАТА**, понякога водени **ОТ СОБСТВЕНИТЕ СИ „ДУХОВНИЦИ“**!

Не е само това!

ОЩЕ ПО-ФРАПИРАЩ И ИЗОБЛИЧАВАЩ ЕРЕТИЧЕСКОТО МИСЛЕНЕ Е ФАКТА, ПРЕД КОГО ТРЯБВА ИЗПЪЛНЯВАТ ЗАДЪЛЖЕНИЯТА СИ БЪДЕЩИТЕ „ЗАКОННИЦИ“:

ТОВА Е ЕЗИЧЕСКАТА БОГИНЯ ТЕМИДА, НЕ СЛУЧАЙНО ПОСТАВЕНА В КОРУМПИРАНИТЕ, ПАГАНСКИ СЪДИЛИЩА. За нея е записано, че „е позната като организатор на общите дейности на хората, в частност събранията. Способността ѝ да вижда бъдещето я прави оракул в Делфи, което после я превръща в богиня на правосъдието.“

ТОЗИ ЕЗИЧЕСКИ БЯС Е ОСНОВАТА НА БЕЗПРАВИЕТО В НАШАТА ДЪРЖАВА, А КОИТО УЧАТ И РАБОТЯТ ПРЕД НЕГО, ЗАЕДНО ДУХОВНИТЕ СИ „ОТЦИ“, ЩЕ ПРЕБЪДВАТ И ВЪВ ВЕЧНОСТТА С ДЕМОНА!

АКО РАЗБИРА СЕ НЕ СЕ ПОКАЯТ И НЕ ПРЕМИНАТ ОТ ЛЪЖАТА В ПРАВДАТА – В ИСТИНСКОТО ПРАВОСЛАВИЕ!

„**Еднакво се анатемосва всеки еретик, бил той епископ или мирянин**.“ *Свети Марк Ефески епископ*

„Ония, които от еретици се присъединяват към православието и към броя на спасяваните, приемаме... **след като заявят ПИСМЕНО и прокълнат всяка ерес**,..“ *Седмо правило на Втория Свят Вселенски Събор*

"**Не само неверни еретици**, не само блудници и прелюбодеи и други, творящи подобни непотребства, **поставя под властта си змеят**, **но и онези, които безразлично се отнасят към всички такива и встъпват в общение с тях**... "... **Защото какво общуване между правда и беззаконие?... Каква прилика между Божия храм и идолите**? (2 Кор. 6:14, 16)" *(Добротолюбие, т. 4, с. 444).*

„еретиците никога няма да се върнат към Църквата, ако ние сами ги утвърждаваме в мисълта, че и те имат църква и тайнства“ - *св. Киприян Картагенски*;

„понеже със сърце се вярва за оправдаване, а с уста се изповядва за спасение“ - *(Рим. 10:10);*

„защото вие сте научени да не се боите от убиващите тялото, които обаче не могат да направят зло на душата. Напротив, утвърждавайте и другите да пазят Преданието, което в свое време сме приели от апостолите и от светите отци, и за което ще ви се иска сметка в деня на въздаянието!“ *Житие на Св. равноапостолен Климент Охридски;*

„Не участвувайте в безплодните дела на тъмнината; напротив, изобличавайте ги. Защото за онова, което нечестивците скришом вършат, срамно е и да се говори. А всичко, което се изобличава, от светлината става явно: понеже всичко, което бива явно, е светлина... И тъй, гледайте, колко внимателно трябва да постъпвате: не като неразумни, а като мъдри, като скъпите времето, защото дните са лукави.“ *(Ефес.5: 11-16);*

---

buditeli.info © 2017